

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 kruno temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročniki za celo leto 8 krun, za pol leta 4 krun, za četrt leta 2 krun; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Boj za šolo — boj za obstanek.

Glavni pogoj za vsestranski razvitok vsakega naroda je gotovo šolstvo, narodno šolstvo. Narod brez šole je narod brez bodočnosti. Narodna šola je oni faktor, kateri narodu vstvarja prihodnost. Vzamite narodu šolo in vzeli ste mu vse, prerezali ste mu življensko nit — narod je propadel.

Naši nasprotniki kaj dobro vedo, kaj nam je naša slovenska ljudska, ozir. srednja šola, in zato tudi delajo na vse kriplje, da bi jo nam izrgali iz rok in bi nam mesto nje vrnili svojo, katera naj bi počasi, pa tem gotovejše privedla slovenski naraščaj v nemški tabor. Sredstva, ki jih rabijo v ta namen, so jim dobra vsa, samo da bi prišli do cilja. Oglejmo si jih nekoliko! Gotovo je že znan vsakemu štajarskemu Slovincu, ki se količkaj zanima za stvar, predlog Stallnerjev, da naj se dá mestom in trgom večji vpliv v okrajnih zastopih. Namen je pač očividni. Spodnještajarska mesta in trgi so večinoma v nemških rokah, in teh naših meščanov in trža nov pač nobena stvar tako ne skeli, kakor slovenski okrajni zastopi. Najrajši bi jih popolnoma odpravili, in gotovo se je že zdavnej mislilo in govorilo o tem, ali poskusili so prej še na drug način.

Hotelo se jim je večine v okrajnih zastopih in Stallnerjev predlog naj bi jim jo preskrbel. Nova večina bi seveda izvolila v okrajni šolski svet samo svoje privržence in — z Bogom naša narodna šola! Odločno narodnemu učitelstvu bi se zaprla usta z disciplinarnimi preiskavami, mesto naših mož bi se nabavilo ali Nemcev, ki bi za silo tolkli naš jezik, ali pa naših ljudi, ki bi jih morda štreberstvo in skorjica nemške pogače izneverila svojemu rodu. Načrt je bil imenitno zasnovan, ali Stallnerjev predlog ni dobil najvišjega potrjenja. Za enkrat jim je spod letelo.

Ako vprašamo, kaj vsega smo mi Slovenci storili, da ostanejo okrajni zastopi v naših rokah, moramo skesano pripoznati, da smo storili prav malo, ali pravzaprav nič. K večjemu smo z manjšim ali večjim zanimanjem čitali doma za pečko poročila o sejah deželnega zbora in si mislili: „No, to bi pa bila res slaba za nas.“ Ko smo pa čitali, da predlog ni potrjen, smo se odahnili in rekli: „No, hvala Bogu, ostalo je pri starem!“ Mi smo se zadovoljili s to drobtinico pravice, pač pa ne naši nasprotniki. Nastopili so z novo taktiko. Kar se ni posrečilo „en gros“, posreči se morda „en detail“.

Lotili so se posameznih šol.

Povsod, kjer se je vgnjezdila kaka šulferaj-nova ali študmarkina učilnica, se je začelo rovat proti okrajnim slovenskim šolam. Cele trope agitatorjev moških in ženskih, civilnih in uniformiranih, pristnih Nemcev in še pristnejših podrepnikov so se razkropile po interesovanih občinah in s prošnjami, obljubami in tuptam tudi z grožnjami agitirale za ustanovitev občinskih enorazrednic, ki naj bi osrednji okrajni šoli od vzele otroški material in z njim tudi pogoj za obstanek. Okrajne slovenske šole naj bi se razbile v občinske enorazrednice, in v središču naj bi kraljevala „šulferaj“ in „študmarka“ in lovila slovenske otroke na svoje germanske limanice. Seveda imajo naši nasprotniki pri svojem delu najboljšo pomagalo: deželni šolski svet, ki z največjo pridnostjo sprejema „šulferajske“ in „študmarkine“ šole v deželno oskrbo, in pa vlado in njene uslužbenke, ki zlorablajo svoj vpliv v germanizatorične svrhe naših nasprotnikov. O celi stvari bi se dalo napisati polno biblioteko, saj nam dan za dnevom prihajajo vesti, da so naskočili to ali ono šolo. Posebno so jim všeč kraji ob jezikovni meji, kjer je naše ljudstvo kolikor toliko v tem ali onem obziru odvisno od svojih nemških sosedov.

Bližnja prihodnost nam bo kmalu pokazala, kako se jim bo posrečil ta način narodnega ro-

panja. Ako sem jim dobro obnese, potem smo pač Slovenci potrebni, da sami sebe pošteno namažemo z leskovim oljem. —

Da, Slovenci smo res reveži. Še tamkaj, kjer smo toliko močni, da se nasprotnikom brez skrbi lahko postavimo po robu, še tamkaj nam vedno trda prede, še tamkaj ne dosežemo, kar se drugod — skoraj bi rekli — meče za ljudmi, ne da bi prosjčili, kakor mi večjidel. Ni nam treba daleč, pogledjmo samo okrog sebe. Naša ljudska šola celjske okolice!!? Denar je pripravljen, prostor izbran in — nova šola se le ne zida, menda iz zdravstvenih, npravnstvenih ali kakšnih ozirov. Zato „ker bi bila vojašnica preblizu nove šole“, ali pa „šola preblizu vojašnice“, vobče preblizu vojakov, ako bi se zidala pri Knpljenovem posestvu, kakor je mislil okrajni šolski svet.

O, seveda, ali računalo se ni z našimi mestnimi očeti, o katerih se je že zdavnej raznesla vest po slovenskem svetu, da nas zafrknejo, če jim je le mogoče. — Rekuriraj sem, rekuriraj tja, in če se tako cela stvar ne zaduši že v povojih, se pa vsaj zavleče brez konca in kraja.

Seveda je tem gospodom malo mar, da so naši otroci natlačeni v stari šolski kalupi kakor slanki v sodu: po sedemdeset in še več v eni luknji. Kaj njim mar, saj so otroci Slovenci, in za Slovence je menda — svinjak tudi še — predober!

Čudno pri vsem tem pa je, da se gospoda okrog zelene mize v Gradcu ne pobrinejo, da se odpravi krivica, ki se godi celjskim Slovincem valed hudobnosti celjskih posilnemcev, ali kaj, saj vemo, da so nam oni gospodje ravno tako naklonjeni, kakor naši mestni očeti, saj že kuhajo naše šolsko vprašanje nad dve leti, kuhajo in kuhajo, da se že v resnici bojimo, da ne bi se popolnoma razkubalo. O, da, kuhalnice, močne in brezobzirne kuhalnice bi bilo treba, da bi pošteno pomešala v Gradcu! Imamo jih sicer,

LISTEK.

Rejihan.

Poslovenil J. P.
(Konec.)

To je dejal tako resno in odločno, da sem takoj izprevidel, da bi bilo vse moje ugovarjanje zaman. Toda Rejihanu sem bil obljubil storiti vse, kar mi bode moč. In storil sem tudi. Toda zaman! Ne da bi se oziral na moje govorjenje, je zatrjeval Ahmed efendi v enomer, da ne more dati svoje hčerke človeku, po katerega žilah se pretaka mešana kri. In moral sem iti, ne da bi bil kaj dosegel.

Ko sem Rejihanu povedal, kako in kaj, ni niti črnil. Zahvalil se mi je za trud in dejal: „Usoda moja je huda, a skušal jo bodem nositi.“

Ko me je pozneje nekoč posetil v Kadikeju, ni govoril nič o Nuri. Povedal mi je samo, da sta odšla njena rediteljja iz Kartala v Brusu, in da je šla z njima tudi ona.

Jaz sem se tega jako razveselil. Zakaj mislil sem, da bode sedaj, ko bode ločen od nje, svojo Nuri lahko pozabil.

Mislil sem se.

Kmalu zatem me je presenetil Rejihan z obiskom, katerega mi ni poprej naznanil. Pravil mi je, da je v Mudaniji umrl uradnik oskrboštva, v katerem je služil tudi on, in me prosil, naj zastavim ves vpliv, da dobi on izpraznjeno mesto.

„V Mudanijo hočeš, v bližino Brusino?“

„Da!“

„Pa kaj hočeš v Brusu? Ahmed efendi ti ne bode nikdar dal svoje hčerke. Ti bodeš le še nesrečnejši, ako jo bodeš gledal, a ne mogel imenovati svoje.“

„Nesreča je edina moja sreča. Prosim te na klenih, pomagaj mi do izpraznjenega mesta v Mudaniji!“

Nisem se mu mogel upirati. Storil sem, česar si je tako srčno želel. Pomagalo je. Rejihan je bil res kmalu zatem premeščen v Mudanijo.

Sedaj sva občevala samo pismeno. V nekem pismu mi je tudi omenil, da biva v Brusu Kijamil-bej, kateri je bival že tudi v Kartalu.

Ta mož je bil takorekoč Rejihanov zli duh. On je bil, ki je naščuval v Rušdije součence

proti Rejihanu. Ravno isti Kijamil-bej je bil vzrok, da je trpel Rejihan že kot otrok valed svoje temne polti. Tudi v Galata-Seraju je moral moj sinček radi Kijamil-beja mnogo prestati. Tu sta se namreč zopet sešla in nekoč sta se tudi sprla in stepla. Rejihana so prinehli iz tega pretepa komaj živega domov. Kijamil-bej je bil zaraditega izključen. Jaz pa sem se silno bal, da ne bi koga podkupil, ki bi se nad Rejihanom maščeval še silneje, nego se je že on sam.

Zaraditega sem se silno bal za Rejihana, ko sem izvedel, da biva v Brusu Kijamil-bej. Prosil sem ga, da naj zapusti Mudanijo in se umakne Kijamil-beju. Obljubil sem mu, da mu preskrbim službo drugo.

Odgovor, ki sem ga dobil kmalu po pismu, v katerem sem mu rezlčil ravno kar omenjeni strah, me je silno užalostil. Rejihan mi je pisal to-le:

„Kijamil-bej mi je že itak storil najhuje, kar mi je mogel. Bati se nimam ničesar več. On me je storil najnevarnejšega človeka na svetu. Poročil se je z Nuri. Sedaj si želim proč od tod — hitro, hitro! Prosil bodem dopusta in v nekih dneh sem pri Tebi!“

ali visijo pri nas doma v skledniku in še ne vemo, ali bo od sedaj naprej kaj drugače, kakor je bilo dosedaj? Skrajni čas pač je, da se ta važna stvar že enkrat reši! Ali naj se morda Stallnerju in njegovim bratcem na ljubo počaka toliko časa, da se v sedanji šolski zgradbi, ki davno že več ne odgovarja zdravstvenim in pedagoškim zahtevam moderne šole, radi prenapolnenosti vgnjezdijo kakšna bolezen, ki nam lahko otruje vso našo mladino?

In šolski vspehi? Res je, da so v kljub toliki prenapolnenosti vendar le povoljni, ali zato se moramo pač le zahvaliti požrtvovalnosti učiteljskega osebja, katero bi v ugodnejših prilikah z veliko manjšim trudom mnogo lažje izvrševalo svoj vzvišeni poklic narodove prosvete. Torej je tudi iz čisto pedagoških obzirov potrebno, da se stvar čimprej uredi, akoravno bi se že zato morala, da bi se ne kršil zakon, ki določa maksimalno število 45 učencev na razred.

Dela je torej dovolj za naše gospode poslance. In kaj še le, ako Nemci uresničijo svoj najnovejši naum, ako predložijo novemu deželnemu zboru zakonsko postavko o odstranitvi okrajnih zastopov? In če bi ta postavka obveljala?

Z okrajnimi zastopi se odpravijo tudi okrajni šolski sveti, in naši šoli potem lahko zakličemo: „Z Bogom!“ kajti nemški deželni šolski svet v Gradcu bo že poskrbel, da se njegovim ljubljenskom, spodnještajarskim germančkom ne bo godila krivica. Takrat bi se morda vzdramili mi zaspanci, morebiti bi še celo malo poropotali, ali kaj nam bo pomagalo zvoniti po toči!

Italija in anarhizem.

Pred par dnevi so se opravljale po vseh cerkvah naše monarhije maše zadušnice po pokojni cesarici Elizabeti. Čas hiti. Pet let bo kmalu, kar je zatisnila oči blaga mati avstrijskih narodov, pet let bo kmalu, kar se je raznesla širom sveta ona žalostna vest, da cesarica Elizabete ni več, ona grozna vest, da je naša cesarica umorjena. Čas hiti in ublaži rane, ali spomin pa le ostane živ, tembolj, ker svetska kronika vedno poskrbi, da ne pozabimo prošlosti, ko nam s svojo pretresujočo hladnokrvnostjo beleži vedno nove, pa v svoji grozoti tako podobne, „slučaje“, da nam stari ostanejo neizbrisno jasni v spominu. Otrlesi smo se nekoliko one groze, ki nam je napolnila srce ob smrti naše cesarice, poлегal se je nekoliko v nas oni srd, ki nam je navdajal dušo, ko smo čitali o zločinu o Ženevi, ali za koliko časa? Komaj smo se nekoliko potolažili nad zločinom Lucheničevim, že je poskrbel Bresci, zloglasnega spomina, da nam spomin ne zarjavi. Naši cesarici je sledil italijanski kralj in njemu predsednik združenih ameriških držav. Morilci so si podajali roko. In sedaj zopet napad na belgijskega kralja Leopolda II. „Slučaj“ za „slučajem!“ Koliko časa bo neki to trajalo? Po mnenju anarhistov bržkone tako dolgo, dokler ne bo padla zadnja kronana glava, in se potem anarhizem sam polasti izpraznjenih prestolov.

Prestrašil sem se ga, ko je došel. Šel je komaj štirindvajset let, toda bil je že starec. Tih in samcat je blodil po hiši in vrtu v največjo žalost mojih ljudi, ki so ga ljubili ne izrečno.

Preselil sem se iz Kadikeja v Arnojit-Keju, ki je ob dolnjem Bosporu. Bila je pomlad; vse se je oživilo, a moj Rejihan, moj ubogi, ljubi Rejihan je umiral. Tožil ni, pa tudi skušal ni potolažiti silne bolezni, ki mu je razjedala srce. Rad je umiral in zapuščal svet, ki mu je ugrabil najdražji zaklad. Nekega dne pa je legel ves izmučen. Vstal ni več. Zdravniki, ki so ga zdravili, so mi dejali, da je zbolel na živčni mrzlici. Počilo mu je srce. In umrl je ravno šest mesecev potem, ko se je Kijamil-bej poročil z Nurije.

Pokopali smo ga na gričku za mojim vrtom v senci temnih cipres in v duhu svežih cvetic. Vsi so jokali za njim in jaz jočem še dandanes ob njegovem spominu. —

Poletje in jesen sta minila. Nekega dne sem izvedel, da sta se Kijamil-bej in Nurije ločila. Ravnal je ž njo tako grdo, da mu je pobegnila domov. In spomnil sem se Rejihana, katerega največja sreča bi bila, osrečiti Nurije. Mislim sem

In vlade? S prekrizanimi rokami gledajo, kako zveri v človeški podobi dvigajo orožje proti vladarjem, in — molče. Da, prebudile so se enkrat iz sna, da z lepimi frazami uničijo anarhizem na antianarhističnem kongresu v Rimu. ali ostalo je le pri frazah, storilo se ni nič. Najmanj navdušeni za dobro stvar sta bili Italija in Amerika, v zahvalo so jima preskrbeli anarhisti novega kralja, oziroma novega predsednika. In Anglija? Menda se anarhistom na Angleškem ne godi ravno preslabo, saj je že od nekdaj tamkaj njihovo zavetje in brlog, in Rubino le zato ni napadel kralja Edvarda, ker se mu zde Angleži preneumni, da bi znali izkoristiti kraljevo smrt.

No, razmere se bodo sčasom spremenile, vsaj upamo, da se bodo. Seveda bo naša dobra soseda Italija poskrbela, da ne bo izumrl „na dobnudi“ anarhistovski naraščaj, saj je lahko ponosna, da nam je dosedaj razum v enem slučaju vedno le ona dala one „slavne“ može, ki so pretvorili teorijo v prakso, ki so z „delom“ pokazali, kako se rešuje svet, druge vlade bodo pa tudi gledale, da se tem „slavnim“ možem, seveda, ako jih ujamejo, ne bo godila krivica. Smrtna kazen — o ti sveto nebeško človekoljublje — kako se le kdo upa govoriti o njej v prosvitljenem dvajsetem stoletju! Ne, ubija se žival, človeku, mi bi rekli zveri, se da prijazna sobica, dobra hrana, časopisi in knjige, dela, ako hoče delati, da mu ni dolg čas, in mož je preskrbljen do smrti, oziroma do pomiloščenja. Slava humaniteti dvajsetega stoletja! Ni čuda, da so jetnišnice polne in delavnice napolnjene, posebno v Italiji.

Da, blažena Italija! Zraven Dante-ja, Tassa, Leonarda, Tiziana in velikega Michel Angela se svetijo na tvojem nebu še slavnejše zvezde: Rubino, Bresci, Lucheni i. dr. Zemlja večne prosvete, tla, na katerih ni izumrla veda in znanost i v najtemnejših časih svetovnega barbarstva, dežela, ki si še sedaj lasti prednost v vseh kulturnih zadevah, ki je tako napredovala, da ne more svojega napredka obdržati sama zase, temuč ga vasiljuje svojim sosedom, če prav ga ne rabijo in ne marajo, ta prosvitljena zemlja, ta sveta tla, ta najnaprednejša dežela je vzgojila — izmete človeštva, ta zemlja je — zemlja razbojnikov, brigantov, morilcev. Ne, ne rabimo vaše kulture, Villari in Annunzio! Ni vam treba hoditi po naših slovanskih krajih ustanavljati laških šol, ni nam treba vaše „Lege“ in vaših centezimov, saj jih sami bolj potrebujete, kakor pa mi. Ostane doma in oznanjujte doma vaš evangelij prosvete, učite svoje sodeželane človeških dolžnosti in ohranite svoje centezime za one reveže, ki hodijo leto za letom s trebuchom za kruhom iz blažene, prosvitljene Italije k nam barbarskim Slovanom. Sami sebi ustanavljajte šole, da ne bo Italija dežela analfabetov, kakor je bila dosedaj.

In res. Tako zanemarjenega ljudskega šolstva pač ni kmalu kje drugod kakor v Italiji. Šolski obisk traja tri leta. Seveda pa prihajajo otroci v šolo le takrat, kedar jih starši ne ra-

bijo pri domačih opravilih. Koliko more doseči i najnavdušenejši učitelj v taki priliki, si pač lahko vsak sam misli, kaj pa šele, ako se učitelju „ne da prav“, kar je lahko umljivo, če količkaj pomisli, kako „dobro“ je plačan za svoj trud; saj je znano, da so laški učitelji v gmotnem oziru res največji reveži. Da! da! Tu je treba centezimov in lir, ne pa v avstrijskem Primorju in Dalmaciji. Omenimo naj še, da je veronauk skoraj povsod izključen iz šole.

Otroci odrastejo. V šoli niso pridobili dosti, kajti polovica jih komaj zna čitati in pisati, ali pa še ne, druga vzgoja tudi ni nič boljši, starši se ne brigajo dosti za nje, ako jih ne rabijo pri delu, kakor je vsakemu znano, ki je potoval po Italiji, pač se potemtakem ni čuditi, da ima kazenska statistika rubrike za tatvino, rop, uboj, umor vedno polne. In česa je treba pri pripravi stih ljudeh brez verske in moralne podlage, da pridejo od hipnega pa do sistematičnega? Jako malo. Dober agitator, in dotičnik je pridobljen. Da pa le teh ne manjka, pa poskrbi vlada sama, ki vsled večnih denarnih stisk res prav po pasje ravna s svojimi uslužbenci. Plača slaba, advancement alab, upanje, da bi se zboljšalo — o, ljudi preveč, služb premalo, za majhen prestopak si ob kruh — dovolj polizobraženega materiala za vsak slučaj.

Tako se rodi in množi ona masa ogorčenih nezadovoljnejšev, ki bi najrajši kar čez noč prevrnili ves obstoječi red in strmoglavili vse, kar količkaj spominja nanj, tako se rode komunisti in njih bratci anarhisti. Komunistem naj jim da česar nimajo, a komunizma ni brez anarhije, torej mori, ubija — seveda glave, trupla padejo potem sama. In padel je Carnot, padla cesarica Elizabeta, padla Humbert in Mac Kinley in skoraj padel tudi Leopold II. in padel bo še morda ta in oni.

V resnici, nikjer niso razmere tako priprave za razvoj teh pogubonosnih načel, kakor ravno v Italiji, kajti nikjer ni toliko prepada med visoko zgoraj in na tleh. V Italiji imamo večinoma le velikega bogatina, velikega posestnika, velikega trgovca, srednjega, prehodnega stanu, vrlo malo, ali tem večjo maso delajočega in brezdelnega proletarijata, kateri je radi zgoraj omenjenih dejstev sklonjen na vse. Tu je dela za vlado in njene in privatne kulturonošce.

Kaj je bilo treba onih milijonov, ki jih je Italija potrosila za abesinsko vojako in jih trosi še sedaj, da pridobi Tunizijo, ali je treba, da ji trozveza naklada bremena, da finančnemu ministru in ž njim celemu narodu kri prileze izza nohtov, predno jih samo za kratek čas preloži, ali je treba onih svot, ki romajo iz Italije v podporo Italijanov in njihovih podrepnikov v tujih državah, ali je treba tega?

Ne! Ko bi Italija porabila ta denar v namen prave narodne prosvete, za reorganizacijo ljudskih šol, ko bi porabila ta denar v zboljšanje gmotnih razmer učiteljskega in uradniškega stanu, bi s pravo prosveto polagoma izginili oni elementi, ki so v zadnjem času tako „delotvorno“

nanj vedno. Večkrat sem šel tudi na griček Arnojit-kejnjski. Tu sem sel k njegovemu grobu in se zatopil v tužne misli. Okoli mene so ovele cvetice, po drevju pa so prepevale ptičice. Nepopisno krasen je kraj, kjer je pokopan Rejihan. — — —

Jesenske noči je divjal silen vihar ob Bosporu. Tudi Arnojit-Keju ni prizanesel. Po vrtu mi je napravil silno veliko škodo. Ko sem dobil nekaj dni zatem vrtnarja pri delu na vrtu, sem mu naročil, da mora pogledati tudi Rejihanov grob.

Drugo jutro mi je vrtnar sporočil, da je bil na grobu, toda našel je vse v najlepšem redu. Nekdo je moral biti gori že pred njim. Zasajene so sveže cvetlice, zvito grmovje je poravnano in vse polomljene veje so odstranjene, da ni o posledicah viharja ne duha ne sluha.

Povpraševal sem doma, kdo je popravil Rejihanov grob. A nihče domačih ni bil po viharju na grobu.

Nekoliko dni pozneje sem se napotil sam na Rejihanov grob.

Bil je tih, jesenski večer. Ptičice so že spavale. Nad gladino Bosporovo so plule pomorske ptice in se zbirale, da odlete prenočevati v Črno

morje. Zahajajoče solnce je žarelo v morju in v oknih Skutarskih hiš, da je bilo videti, kakor bi gorelo za njimi.

Pri ovinku sem opazil Rejihanov grob. Obstal sem. Ob nagrobnem spomeniku je alonela ženska postava. Roke je imela sklenjene v naročju, glavo pa je povešala. Bila je videti kakor mramornat kip. Jasnak ji je zakrival lice samo nekoliko. Bilo je mirno in blede. Nekoliko korakov od tu pa je sedela v isti pozituri bolj postarna ženska in strmela proti Aziji.

Jaz sem se na tihem oddaljil in sem počakal nekako v sredi grička. Tam sem sel. Kar sem poznal žensk, samo ena bi bila, ki bi mogla tako žalovati za Rejihanom!... Nurije!... Hotel sem jo videti.

Čakal sem dolgo. Že je legala na zemljo noč, ko sem zaslišal nad seboj stopinje. Kmalu zatem sem zagledal tudi Nurije. Spremljala jo je postarna ženska. S povešenimi očmi je šla tiho mimo mene, kakor duh....

Ali je ljubezen na zapadu srčnejša in zvestejša, kakor je bila ljubezen Rejihana in Nurije?...

pokazali, koliko gnjilobe je v blaženi Italiji. Kaj je pomagalo odsekati lernejski kači glavo, ko ste ji iz krvi dve mesto ene zrasli. Zlo je treba iztrebiti s korenino vred, kajti niso posamezniki bolni, bolno je celo društvo, ne samo telo, ne samo duša, ampak oboje! Treba je obojemu zdravniku in sicer radikalnega, ki se ne boji rezati, če tudi bolnik upije, da boli, in Bog daj da bi se Italiji kmalu porodil tak zdravnik.

Celjske in štajarske novice.

(Celjske razmere.) Znano je našim čitateljem, da je c. kr. državno sodišče nedavno prišlo mestni urad v Celju, da mora sprejemati slovenske vloge tudi v samostojnem delokrogu. Izrekla se je dotična razsodba vsled pritožbe dr. Jurja Hrašovec v Celju, kateremu je bil mestni urad vrnil slovensko pisano vlogo, češ, da je občinski odbor sklenil, sprejemati samo nemške vloge. Prosilec je bil takrat zahteval, naj se mu prizna domovinska pravica zaradi tega, ker že 10 let prebiva v celjskem mestu. Novi domovinski zakon pravi, da mora vsaka občina, če kdo zahteva sprejem v domovinsko zvezo dotično prošnjo rešiti najmanj v šestih mesecih, ker bi sicer v nasprotnem slučaju smel prosilec zahtevati od višje oblasti, da taista to prošnjo reši. Mestni urad se za prošnjo dr. Jurja Hrašovec dalje ni brigal, tako, da je poteklo šest mesecev. Po preteku tega časa obrnil se je prosilec z drugo slovensko prošnjo na višjo oblast, namreč na c. kr. namestništvo v Gradcu, katero je izreklo, da mora celjska mestna občina dr. Jurja Hrašovec sprejeti v domovinsko zvezo. Ta razsodba c. kr. namestništva pisana je v slovenskem jeziku ter je bila prosilcu dostavljena po mestnem uradu v Celju. Ta okolnost dokazuje, da mestni urad dotične prošnje še niti v šestih mesecih ni rešil, brez pravičnega vzroka rešitev kratkoma opustil, dalje da c. kr. namestništvo jezikovno ravnopravnost vendar nekoliko drugače razume, kakor mestni urad, ker ta ni hotel niti slovenske vloge sprejeti, namestništvo pa ni samo sprejelo v slovenskem jeziku spisane vloge, matveč jo tudi v istem jeziku rešilo. Kaj pa porečejo k temu celjski mestni očetje? Ali res v Gradcu bolje znajo slovenski, kakor v Celju, ali pa v Celju naš jezik tako mrzijo, da sploh nečejo o njem nič slišati?

(Za „Dijaški dom“ v Celju) poslal je g. Rudolf Pevec iz St. Pavla pri Preboldu 11 K 66 v, kateri znesek je nabral pri veselici po žarne brambe v St. Pavlu. Srčna zahvala!

(Društvo slov. edvetniških in notarskih uradnikov v Celju) je poslalo družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani polovico čistega dohodka po občnem zborovanju dne 9. t. m. prirejenega koncerta v znesku po 50 kron.

(Še enkrat opozarjamo) na nedeljsko predstavo „Brat Martin“, ljudsko igro s petjem v štirih dejanjih, ki jo priredi „Celjsko pevsko društvo“ 30. t. m. v „Narodnem domu“ v korist „Dijaški kuhinji“. Sodeluje ves pevski zbor s spremljevanjem celjske narodne godbe. Blagajnica se odpre ob 6. uri. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Cene prostorov: Sedeži v parterju 1.—2. vrste po 2 K; od 3.—7. vrste po 1 K 40 v; od 8.—16. vrste po 1 K; sedeži na balkonu po 1 K 20 v; stojišča po 60 v; dijaki, vojaki do narednika in redni udje delavkega podpornega društva po 40 vin. — Vstopnice ima v predprodaji trgovina D. Hribarja v Celju.

(Prizor v celjski nemški kavarni.) Čas: Pozno zvečer. Situacija: V kotu sedita dva gospoda, pijeta pivo in se pogovarjata v hrvatskem jeziku. Pod mizo leži velik pes „Newfoundland“. Natakariča drema v svojem kotu. Sicer je kavarna prazna. Z ulice vstopijo štirje drugi gospodje in začnejo igrati biljar. Tako torej, jutri odhajaš, brate? „Da!“ Biljardisti se spogledajo in začnejo divje fiksirati gospoda v kotu. (Odslej v nemškem jeziku). „Plačajta, kar sta dolžna in spravita se vun. Pojdita v „Narodni dom“, tu ne rabimo „bindišarjev“! „Kdo pa ste vi, da nam tu zapovedujete? Neolikanec, neote saneci!“ „Prekličite te besede!“ Biljardisti s keji v rokah „šturmajo“ mizico v kotu. Gospoda v kotu mirno stojita in stiskata pesti. „Prekličite svojo besedo! Ne! Ponavljam, da ste največji

neotesanec, kar sem jih še videl na svetu!“ Slike se dvignejo, zdaj pa zdaj bo polom. Kar zarenči nekaj pod mizo in mogočno zadoni po kavarni: Hov, hov, hov! — Končna situacija: Gospoda Hrvata v kotu veselo trkata s čašama, pes zadovoljno maha z repom, natakariča se prestrašena tišči v kot. Na tleh pod biljarom leži zelen klobuk, par površnikov, in germanskih junakov ni več! — „Wir Deutsche fürchten nur Gott“ itd.

(Naša celjska tetka) obhaja te dni praznik inštalacije novega urednika. Kakor smo izvedeli, zasede to častno mesto nekdanji poštni uradnik Walter, ki je svoj čas v grozni navdušenosti za nemško lice celjskega mesta razbijal lampe po „Narodnem domu“ in s tem prislužil nekaj, kar mu ni bilo ljubo, in pa morda tudi nekaj, kar mu je ljubo: kruhek in počinek v naročju naše ljubeznjive tetke. — Prosit! Heil!

(Naš domači fotograf g. Magolič) je izložil v izložbenem oknu Hribarjeve trgovine jako dobra posnetka dveh fotografskih slik v povečanem formatu. Posnetka sta se prav dobro posredila. Take povečane slike bi bile kaj primerna božična in novoletna darila, na kar po sebnop opozarjamo naše občinstvo. Seveda je treba naročila o pravem času, in g. Magolič bo z veseljem ustregel vsem.

(Porotne obravnave pri c. kr. okrožnem sodišču v Celju.) Dne 24. t. m. je bil na zatožni klopi Rudolf Iskrač iz Dobrne. Obtožen je bil uboja, storjenega s tem, da je dne 23. septembra t. l. v sovražnem namenu udaril Janeza Volavca tako močno po glavi, da je slednji vsled pridobljenega udarca dne 26. t. m. umrl. Ker so porotniki vprašanje, ali je obtoženec kriv hudo delstva uboja zanikali, ga je sodišče obsodilo zaradi prestopka proti varnosti življenja v zmislu § 335 k. z. na 5 mesecev strogega zapor. — Dne 25. t. m. imeli so se zagovarjati Fr. Pevec, posestnik v Šoštanju, ter Jožef Papež in Franc Germašnik, tovarniška delavca v Šoštanju, za radi hudo delstva goljufije, storjene s tem, da so ponarejali listine in s tem oškodovali državo. Prvi obtoženec je dejstvo samo priznal, a namen državo oslepariti zanikal, drugi je priznal le deloma in tretji je popolnoma utajil. Bili so vsi oproščeni. — Dne 26. t. m. je bil pred porotniki Primož Debelak, premogokop v Trbovljah. Obtožen je bil hudo delstva zavratnega umora, javnega nasilstva in lahke telesne poškodbe. Porotniki so prvo vprašanje glede umora enoglasno zanikali in ga spoznali krivim uboja. Tudi tretje vprašanje glede javnega nasilstva so enoglasno zanikali. Potrdili so pa enoglasno četrto vprašanje glede lahke telesne poškodbe. Sodni dvor mu je priznal 7 let težke ječe, poostrene z enim postom vsaki mesec in 1 temnico in trdim ležiščem vsako leto 1. novembra.

(Premeščenje) Pravosodno ministrstvo je prestavilo sodnega pristava v Mariboru, g. Fr. Handler, v Pliberk.

(Umrl je) dne 21. t. m. g. Alojz Šijanec, kaplan v Mozirju, v starosti 34 let. R. i. p.

(Poročil se je) g. Franc Strelec notarski kandidat v Mariboru, z gospodično Milo Rapoc ravnotam.

(Redka petdesetletnica) G. dr. Luka Gradišnik, praktični zdravnik na Vranskem, obhaja dne 4. decembra t. l. petdesetletnico svojega zdravniškega delovanja. V ta namen darovala se bode tega dne ob pol 11. uri v župni cerkvi na Vranskem sv. maša, a ob 1. uri se vrši skupni obed v dvorani gostilne pri „Slovanu“. Jubilant je še jako čil in krepak ter še vedno izvršuje v splošno zadovoljnost vsega prebivalstva svojo zdravniško prakso. Na mnogajša leta!

(Požar.) Dne 18. t. m. začelo je greti gošpodarsko poslopje posestnika J. Tostovrščnika v Rečici v Sav. dol. ob 3. uri popoldne. Ljudje so pravočasno zapazili nevarnost in ogenj ugasili ter tako preprečili večjo nesrečo. Čudno je, da je ravno v Rečici v kratkem času toliko požarov?

(Umrl je) 20. novembra t. l. 62 let star, g. Anton Brglez, posestnik v Kostričnici pri Polčanah. Rajni si je povsod pridobil neomejeno ljubezen, zaupanje in spoštovanje, ker je bil vzoren, postrežljiv in delaven mož. Veličasten je bil v soboto pogreb, katerega se je udeležilo mnogo ljudstva iz domače župnije, a tudi od drugod so

prihiti znanci in prijatelji izkazat rajnemu zadnjo čast. Svetila mu večna luč!

(Učiteljsko društvo za ptujski okraj) zboruje v četrtek, dne 4. grudnia 1902 dopoldne ob pol 11. uri v okoliški šoli po sledečem sporedu: 1. Zapisnik; 2. društvene zadeve, predvsem revizija imenika društvenih članov, ki je potrebna ozirom na nebriznost nekaterih tovarišev do društva; 4. od zadnjega zborovanja preloženo predavanje g. Fr. Podobnika; 4. slučajnosti. — K prav obilni udeležbi vlijudno vabi

Fr. Šorn, t. č. pred.

(Pek Ornič pred sodiščem.) Bivši urednik „Petarce“, pl. Kalchberg, je pisal nemški ljudski stranki, da je župan Ornič osleparil državo za subvencije pri zidanju nabrežja. Čeravno se to delo ni vrnilo, dobil je baje pek Ornič od države 3000 K podpore in sicer na podlagi ponarejenih delavskih knjižic in računov. Ornič je vložil po dr. Ambrožiču tožbo proti Kalchbergu. Pretečeni teden je bila obravnava, ki je pa morala biti preložena, ker je Kalchberg izpovedal, da je povzročitelj pisma somišljenik, prijatelj in zastopnik Orniča — dr. Ambrožič sam. Kakor znano pa dr. Ambrožič kmalu „odfijaka“ v Ljubljano. Ta proces nam še zna kaj zanimivega prinesiti.

(Pazite na denar.) Pretekli teden je v Radgoni na sejmu neki prekanjen kupec osleparil neko ubožno, slabovidno kmetico za 80 K. Dal ji je štiri nove svetle novčiče po dva vinarja za kravo. Kmetica je pa mislila, da je dobila štiri zlate po 20 K, ter mu oddala kravo. Še le ko je pozneje šla v neko gostilno in je tam hotela plačati, kar je dolžna, je videla, da ima osem vinarjev namesto osemdeset kron. Steparja zasledujejo.

(Detomor.) V Slabotincih pri Ljutomeru je 26 letna Marija Misja zašila svojega novorojenčka v vrečo ter ga zakopala na polju. Detomorilka je že pod ključem.

(Sv. Križ pri Ljutomeru.) Naši šoli prijazni šolski svet je v svoji zadnji seji sklenil tukajšnjo šolo razširiti v šestrazrednico ter dovolil p. n. učiteljskemu osebju primerno stanarino.

(Porotne obravnave v Mariboru.) Dne 21. t. m. se je pred mariborskimi porotniki zagovarjal 58 letni tesar Janez Javšovec iz Hardaka zaradi hudo delstva oskrumba, storjena na neki desetletni deklici. Bil je krivim spoznan in obsojen na 18 mesecev težke ječe.

(Akademična podružnica sv. Cirila in Metoda v Gradcu) si je na svojem občnem zboru dne 23. novembra izbrala za leto 1902/3 sledeči odbor: 1. cand. iur. Ferdo Lasič, predsednik; 2. cand. phil. Janko Mastan, tajnik; 3. cand. iur. Stefan Rajh, blagajnik; cand. iur. Klemen Vohič, odbor. namestnik.

Interpelacija

poslanca Barksa in tovarišev na voditelja justičnega ministrstva radi sodnih imenovanj.

Neovrgljivo pravo izvršujoče oblasti so uradna imenovanja, kajti ona je zato odgovorna, da čeli državni organizem pravilno deluje, in ona mora poskrbeti, da je povsod pravi mož na pravem mestu; ali ravno tako ima zakonodajstvo pravico in dolžnost, da pazi, da se ta pravica izvršujoče oblasti ne zlorablja.

V brezštevilnih interpelacijah in v javni razpravi so zastopniki slovenskega naroda dokazovali, kako svojevoljno se v področju delalnega nadsodišča graškega postopa pri namestitvi sodnih uradnikov, ne da bi se upoštevala sposobnost in službena doba dotičnikov, ali dosežaj brezuspešno; da ravno naroba, čim večkrat so slovenski poslanci govorili o teh slabih razmerah, tem draističnejše sta predsedništvo in državno pravdnštvo graškega nadsodišča pokazala pri vsakem novem imenovanju, da predložit za imenovanje kogar se njima poljubi, in da justična uprava tudi brezizjemno potrdi te predloge.

Zadnje imenovanje dveh namestnikov državnega pravdnika je prava šolska primera brez mejne protekcije.

Oni, ki je bil imenovan za Ljubljano, je bil v svojem redu sedemtrideseti, oni za Maribor pa dvaindesetletni. Množica najspornejšim, najzanesljivejšim, dolgoletnim državnim

uradnikom, katere sta preskočila, je to ime novanje vzelo ves pogum za bodočnost in jih tako užalilo, da resno mislijo izstopiti iz državne službe, ker vidijo, da ne pomaga pri povišanju vestnost in stvarno znanje, temuč le protekcija majhne kliše uplivnih oseb. Prav posebno pa naglašujemo, da ona dva nista preskočila samo velezaslužnih prednikov slovenske, temuč tudi nemške narodnosti.

Kar se tiče onega, ki je imenovan za Ljubljano, je bil od okrajnega sodišča prestavljen na sedanje svoje mesto, in to povdarjamo posebno zato, ker se je starejšim prosilcem odbila prošnja, češ, da so služili samo pri okrajnih sodiščih, ne pa pri kakem višjem sodišču.

Kar se tiče onega, ki je imenovan za Maribor, pa omenjamo samo neoziraje se na njegovo jako dvomljivo znanje slovenščine, da je nekaj časa bil v državni službi, da je potem izstopil in čez nekaj let zopet vstopil. Taka pretrgana državna služba pač ne more biti vzrok, da je preskočil 71 prednikov.

Ker taki slučajji vzbujajo v sodnijskem osebju največje nezadovoljstvo in ogorčenje in ker vsled tega trpi pravica in tudi občinstvo, ki je išče, vprašamo:

1. Ali so Vaši ekscelenci znane omenjene razmere?

2. Hoče-li Vaša ekscelenca poskrbeti, da se taki slučajji očitne protekcije ne bodo več prigodile?

Dunaj, dne 21. oktobra 1902.

Slede podpis.

Druge slovenske novice.

(Občinski svet ljubljanski) je v svoji zadnji seji 25. t. m. dovolil „Glasbeni Matici“ v Ljubljani izredno podporo 14000 K. Veseli nas, da so dovolili mestni očetje ljubljanski to podporo zavodu, ki že toliko let tako uspešno deluje na našem glasbenem polju, pa se mora pri vsem tem vedno borovati z neznanskimi težavami, katerih bi že zdavnaj ne bilo, ako bi ne bili mi Slovenci tako malomarni. Za druge stvari se še dobi denarja, ali tam, kjer bi ga bilo naj bolj treba, tam ga pa ni. „Glasbeni Matici“ je naredil potres škode okrog 120000 K. Treba bi bilo nastaviti nekaj novih učnih moči, kajti pet učiteljev je premalo za 374 učencev. Koncerti stanejo silo denarja, ali naše občinstvo je še v tem oziru tako malomarno, da se večinoma odlikuje s svojo odsotnostjo. „Glasbena Matica“ je zabredla v dolgove, iz katerih se ne reši tako kmalu, ako se malomarnost našega občinstva ne izpreobrne. Najstrožje moramo tudi obsojati vodstvo „Kranjske hranilnice“, ki obsipa nemška društva z našim, slovenskim denarjem, našemu slovenskemu društvu „Glasbeni Matici“ pa vrže vsako leto kako drobtinico, ravno toliko, da se ne more reči, da nič ne da. Vobče pa priporočamo vsem našim hranilnicam, da bi se ob razdelitvi svojih prebitkov spomnile naše „Glasbene Matice“ in bi ji tako omogočile razvoj, kakršnega želimo temu eminentno kulturnemu vseslovenskemu zavodu.

(Imenovanje.) Slovenec, diplom. arhitekt dr. teh. Maks Fabiani na Dunaju, je dobil naslov izrednega profesorja.

(Nesreča na železnici.) Dne 23. t. m. po vozil je poštini vlak pri Zalogu poleg Ljubljane 49 letnega delavca Andreja Levičnika. Truplo se pripeljalo v mrtvašnico pri D. M. Polji.

(Nesreča na kamniški železnici.) Ben Akiba naj se le skrije s svojo učenostjo, s svojim izrekom: „Vse je že bilo“, kajti sedaj se je pač neskončno blamiral! Kamniški vlak je na železniškem prehodu pred Tavčarjevim dvorom zadel v voz posestnika Frana Majhna iz Podrečja in — povozil konja. Eden je takoj poginil in drugi je tako poškodovan, da bo tudi bržkone. Ben Akiba, pojdi se solit s svojo učenostjo, kajti pričani smo, da si se v tem slučaju grozno zmotil, ker si pričakoval, da se prevrne vlak, ne pa voz.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) v prid je jel izdajati Svetko Hanibal Škerl, trgovec v Trstu, ulica Giulia št. 22, biškote „Adrija“. Sto komadov v lepem zabojčku stane 3 K 60 v, ista množina brez zabojčka pa le 3 K. Večja naročila

so ceneja. Za izpraznene zabojčke se izplača nabavna cena 60 v, če se vrnejo nepoškodovani. Biškoti se pošiljajo franko. Naročila izvršuje družbin založnik S. H. Škerl. Ker se to izborno in ceno domače blago prodaja v korist vseslovenski šolski družbi, je rodoljubnim Slovincem in Slovincem najtopleje priporočamo.

(Huda zima v Trstu.) V Trstu imajo letos tako zimo, da ste si že dve nesreče zaradi nje prigodili. 74 letna Marija Kogler je namreč napol zmrznila pretekli teden v tramvajski čakalnici. Prepeljali so jo v bolnišnico in potem domov, kjer je dne 23. t. m. umrla. — Nadalje je zmrznil tudi 68 let stari vratar v svoji vratarski hišici, kjer je po noči vsled pijanosti neodet ležal.

«Sokol».

Češki narod se jači duševno in telesno v svojem „Sokolu“; njega spoznaš samo — če spoznaš češkega „Sokola“. Tam črpa one notranje sile, s katerimi čeli svojemu sovražniku. — In samo če čutiš silo v samem sebi — kaj dosežeš! To mora tudi spoznati slovenski narod.

Maribor in Ptuj imata dolžnost ustanoviti si „Sokola“. Če to storita jim srčen „Nazdar!“ Središče češkega „Sokola“ je v Pragi.

Praga je glava vsega češkega sokolstva; njena jako stroga disciplina je po svoji doslednosti dosegla, da so se že vršili štirje vsesokolski shodi z okoli 15000 „Sokoli“ in 1000 „Sokolicami“ — kateri so vsemu slovanstvu največja moralna opora in ponos!

Upamo, da bode v kratkem bela Ljubljana slovenskemu „Sokolu“ tako središče, kakor je zlata Praga češkemu!

Dopisi.

Iz Št. Pavla pri Preboldu. (Dolžnost na roda je, slaviti zaslužne svoje moze!) Ne pomni jo je niti najstarejši občani šentpavelski enake slavnosti, kakor se je vršila dne 19. t. m., ko se je izročila na slovesen način tukajšnjemu vpokoje nemu mnogozaslužnemu nadučitelju g. Vidicu diploma častnega občanstva občine Št. Pavel ter diploma častnega članstva „Savinjskega učiteljskega društva“.

Prvo izdelala je prav okusno in umetno tiskarna g. Drag. Hribarja v Celju, drugo pa aka demični slikar g. Žabota na Dunaju. — Zaslužni starček dosegel je tedaj ta dan kar dve odlikovanji, za koji do zadnjega trenutka niti najmanje slutnje ni imel, vsledčesar ste bili zanj tem bolj presenetljivi in razveseljujoči.

Slavnost sama na sebi vršila pa se je po nastopnem sporedu:

I. Ob 1/2 11. uri dopoldne bila je tiha sveta maša za rodbino slavljenčev;

II. po maši vršila se je slovesna izročitev obeh častnih diplom v V. razr. šole šentpavelske, ki je bil za to slovesno priliko okusno okrašen ter praznično nadičen. Tam so se zbrali zastopniki šentpavelske elite, kakor visokorod. gg. barona Hackelberg in Fiedler z gospo baronico, prečastiti gg. župnik in kaplan, velečenj. rodbina Zanier in Cvenkl; — nadalje učitelji zastopniki „Sav. učiteljskega društva“ ter zastopniki občine in krajn. šol. sv. Št. Pavel.

Slavnostni govor za občino prevzel je domači učitelj g. Pečar, ki je pravzaprav vspodbudil odlikovanje častnega občanstva.

V svojem dobro premišljenem govoru naslikal je slavljenčevu 38 letno zaslužno delovanje v Št. Pavlu ter našteval njegove obile zasluge, ki si jih je stekel v tem dolgem času tukaj.

Kot 22 leten mladenič prišel je g. slavljenec v Št. Pavel, zadnjega oktobra l. 1864, kjer je ne pretrgoma služboval skoraj polnih 38 let ter bi še tudi sedaj ne bil odložil svoje službe, da ga ni zadela lani tako težka bolezen, kateri je komaj utekel. Vodil je tukajšnjo šolo od jedno do petrazredne. Razširil jo je tedaj štirikrat ter stavil dvakrat. Da je prestal v tem času mnogo skrbi, prestal mnogo napa in dela, — priznal mi bo vsak rad, — in le čuditi se je, da že ni poprej opešal, da že ni poprej onemogel, ko je bil še poleg tega vesten in marljiv učitelj, da je lahko bil vsakemu mlajšemu učitelju uzor.

Vzgojil in izomikal je v svojem 38 letnem trudopolnem in zaslužnem delovanju v Št. Pavlu

nač dva tisoč otrok. Vzgojeval in učil je že celo otrok otroke, tedaj prvi in že tudi drugi zarod — da — v nekaterih slučajih že celo tretji zarod. Njegovi bivši učenci nabajajo se v vseh stanovih ter so nekateri v visokih cesarskih službah.

Ustanovil je v Št. Pavlu nadaljevalni kmetijski tečaj ter se trudil še v nedeljski šoli z odraslimi učenci, podajajoč jim nekaj strokovne izobrazbe v kmetijstvu. Nadalje je skrbel, da se je ustanovil šolski vrt, da bi tudi povzdignil sadjarstvo v Št. Pavlu; drevesa pa, ki jih je vzgojil v tem vrtu, delil je brezplačno med občane. Na stotine in stotine razsajenih je danes njegovih dreves po fari šentpavelski, ki že bogato rode sad njegovega truda.

Svojo človekoljubnost do šentpavelske mladine pa je pokazal najbolj s tem, da je ustanovil šolarsko kuhinjo, v kateri je dobilo v zimskem času dan za dnevom od 50 do 60 lačnih želeščkov opoldne tople hrane, da so lažje prebili dan.

Vrhutega je bil še dolgoleten izvrsten organist ter kot tak znan daleč naokrog; bil je pa tudi vodja bivših pevskih društev, tamburaškega društva ter večleten predsednik tukajšnjega bralnega društva.

Bil je pa tudi vzgled skrbnega očeta, — kar kaže njegova vrla odlična sinova — njegov ponos in veselje — koja je tako visoko izšolal. Oba sta sedaj v visoki ces. službi. Starejši, g. Oton Vidic, je c. kr. sodni pristav v Ljubljani, — mlajši g. dr. Fran Vidic, pa c. kr. urednik državnega zakonika na Dunaju. Oba sta prihitela ta dan iz daljnih stolic veselit in radovat se odlikovanjem očetovim ter povišat njega najlepši življenski praznik.

Bil je prava dika med učiteljstvom; priljubljen, ugleden in spoštovan povsod, bodisi med učitelji kakor med občani, med kojimi je bil vedno sprejet z odprtimi rokami, z odprtimi srci. Gosp. Vidic daroval je šentpavljanom svoje vse najboljše; daroval jim je svoja najboljša leta, svoje najboljše sile, svoje zdravje, da je končno obnemogel v svojem težavnem poslu. Te njegove zasluge in ti njegovi darovi vspodbudili so občino šentpavelsko, da ga je v priznanje za nje ime novala dne 9. novembra oglasno svojim častnim občanom ter mu dne 19. novembra na slovesen način izročila svojo častno diplomu.

H koncu govora zakliče g. govornik z zbranimi vred g. slavljenca trikratni krepek „Živijo!“

Z ginjaivimi besedami zahvali se g. Vidic občini Št. Pavel za odlikovanje ter obljubi, da jo bode zato vedno v čislil imel ter se vedno iz srca rad spominjal svojih bivših hvaležnih učencev, občinskih zastopnikov.

Ne morem si kaj, da še tudi jaz javno izrečem občini Št. Pavel za storjeno odlikovanje g. Vidicu — svoje popolno priznanje in pohvalo. S tem je ona na najeklatantnejši način pokazala, da je prijateljica šole, — prijateljica učiteljstva in napredka. Čast ji zato!

Drugi govornik g. S. Meglič, nadučitelj na Vranskem, izroči g. slavljenca „diplomo „Savinjskega učiteljskega društva“, koje ga je pri svojem zborovanju dne 30. oktobra soglasno izvolilo svojim častnim članom. V svojem govoru naglašja zasluge slavljenca kot ustanovnika tega društva, kot večletnega predsednika, ter kot zvestega uda od njega postanka do danes, ki je ob jednom tudi mnogo storil za njegov razvoj. — Ob koncu mu zakliče g. govornik z zbranimi vred trikratni „Živijo!“

Gospod slavljenec se s prirodnimi besedami zahvali tudi za to odlikovanje, kakor vsem zbranim za cenjeno navzočnost.

S tem je bil končan oficijelni del slavnosti. Nato smo se podali k banketu (3. točka programa) v zgornje prostore k Peku, kamor so bili povabljeni vsi udeleženci pri slovesni izročitvi v šoli.

Dvorana je bila prav lepo opravljena in okusno dekorirana (zasluga g. Zanierja). Da pri banketu ni manjkalo navdušenih govorov in napitnic mi pač ni potreba posebej omenjati. Gospod Zotter, nadučitelj iz Gomilskega se je spomnil v svojem govoru prevzvišene cesarske hiše, osobito rajne presvitile cesarice Elizabete, ki je na tako tragičen način storila svojo smrt. Navzadi so vsi zaklicali trikratni „Slava!“ njenemu spominu! Izpregovoril pa je tudi navdušeno na-

pitnico na g. slavljenca, bivšega svojega učitelja, — želeč mu še mnogo srečnih in zadovoljnih let. Posebno ginja je bil govor g. Zanierja, ki je proslavljal svojo in slavljenčovo staro, neskaljeno odkrito prijateljstvo. Tovariš g. Meglič pa nas je razveseljeval s svojim zdravim in svežim humorjem. Tudi napitnice drugih so izvirale iz odkritih prijateljskih src, in so se vse sredotočile v g. slavljenca, njegovi gospej soprogi ter njunih vrlih sinovih, želeč jim vsak po svoje vse najboljše, osobito pa še mnogo zadovoljnih in srečnih let med hvaležnimi Šentpavlančani. Za vse napitnice, kakor obe odlikovanji zasvalil se je še enkrat v imenu g. slavljenca v vznešenem govoru njegov sin g. dr. Vidic ter vsem zaklical krepek „Živijo“!

Gospod slavljenec dobil je tudi več brzojavnih pozdravov in čestitk od svojih ožjih prijateljev, oziroma sorodnikov in znancev.

Ne morem si pa kaj, da bi tudi svoji nevolji ne dal izraza. Skrajno pičila udeležba od strani učiteljstva nikakor ni svedočila stanovske zavednosti, katera je nasprotno vedno dičila gospoda slavljenca. Od 23 pismeno oglašanih, prišlo jih je komaj 13. Dve sosedni šoli niste bili kar nič zastopani. Res je bilo ta dan precej mrzlo, a zato bi se vam še ne smela ohladiti tudi ljubezen do g. slavljenca ob njegovem najlepšem prazniku.

Konečno naj se še spomnim vseh dobrot, ki so deloma z denarnimi prispevki, deloma z drugimi darili kaj pripomogli k tej slovesnosti. — kakor tudi gg. prirediteljev za okrasenje šole ter dvorane pri Peku Čast in srčna hvala jim!

G. slavljenca pa želim i jaz še mnogo srečnih in zadovoljnih let med svojimi bivšimi hvaležnimi učenci ter udanimi Šentpavlančani želeč, da bi mu bil 19. nov. t. l. najlepši dan v življenju njegovem, kojega naj bi se vedno rad spominjal z veseljem in ponosom.

Iz Žiž. Konjiško učiteljsko društvo je imelo glavno zborovanje v četrtek, dne 6. listopada v Konjicah. Udeležba je bila povoljna.

G. predsednik pozdravi najsrčneje navzoče, zlasti gosta gđc. Kožuh, ter vzbuja k marljivemu delovanju v ravnokar pričetem letu; nato naznani, da so k društvu pristopili ti-le novi udje: gg. Pirch J., nadučitelj v Konjicah. Pukmeister J., šolski vodja v Kebliju in Gosak J., učitelj v Tepanju. Na mnogaja leta v našem krogu!

Zapisnik zadnjega zborovanja se prebere in odobri.

Med dopisi omenjam: 1. Zahvala preblag g. barona Apfaltrerna, c. kr. okrajnega glavarja za brzojavno čestitko, katero mu je odposlalo naše društvo povodom njegovega imenovanja namestniškim svetovalcem. 2. Vodstvo „Lehrerbundu“ pozivlja, naj se natančno določi število onih, ki so namenjeni pristopiti „Lehrerbundu“. Oglasilo se jih je 17. 3. Prošnja nekih učiteljskih sirot za podporo se potrdi od društvenega predsedništva.

O letošnjem glavnem „Zavezinem“ zborovanju nam je podal tov. g. Čeh nekaj prav zanimivih črtic. Žal, da se tega zborovanja ni moglo udeležiti več društvnikov iz našega okraja zaradi časa in oddaljenosti.

Iz tajnikovega poročila se povzame sledeče: Društvo je imelo dva častna, 24 pravih in enega podpornega uda. Društvenih zborovanj je bilo pet, z dvema smo združili tudi hospitaciji. Navzho temu, da je bilo včasih slabo vreme, je vendar bila udeležba zborovanj povsem povoljna. Predavanja oziroma poročila so bila: 1. kako naj se pravilno izpolnjuje stat. tab. A. (okr. nadzornik g. Al. Schechel); 2. o osebni dohodnini (tov. g. Zupančič); 3. prosti razgovor o obeh hospitacijah; 4. poročilo o sadjarskem in vinorejskem tečaju v Mariboru (tov. g. Čeh) in o vinorejskem tečaju v Ljutomeru (tov. g. Jurko).

Važni predlogi: 1. upeljava društvene spominske knjige; predlog, da naj se pošlje prošnja slav. c. kr. glavarstvu celjskemu, naj isto upliva na to, da se pri imenovanjih udov v cenilno komisijo za osebno dohodnino blagovolji imenovati tudi po en učitelj; 3. predlog glede prošnje na deželni odbor, naj bi se blagovoljno priznala stanarina tudi onim učiteljem, ki niso vodje; 4. zopetni pristop k „Lehrerbundu“; 5. odposlala

se je na merodajno mesto prošnja imenom društva za slov. vseučilišče v Ljubljani.

Pri letošnji glavni skupščini „Zaveze“ v Trstu sta zastopala društvo Čeh in Serajnik Lovro ml.

Redno se je poročalo o društvenih zborovanjih v „Učit. Tovariša“ in v „Domovino“.

Tovariš g. Jurko opozarja na posamezne, med poročilom vpletene opombe, naj bi iste tudi res upoštevali, na kar se izreče na njegov predlog zahvala za podrobno tajnikovo poročilo.

Gdč. blagajničarica izkaže 44 K dohodkov in 33 K 53 v stroškov, zato precstaja K 10.47.

Volitev v društveni odbor za tekoče leto se je izvršila sledeče: g. Čeh J., naduč. pri Sv. Jerneju, predsednik; g. I. Pirch, naduč. v Konjicah, namestnik; g. J. Časl, uč. v Žicah, I. tajnik; gđc. M. Bezleg, uč. pri Sv. Jerneju, II. tajnik (ica); gđc. Am. Tribnik, uč. v Žrečah, blagajničarica; g. B. Serajnik, uč. v Konjicah, pevovodja in knjižničar, g. M. Kožuh, uč. v Konjicah, g. L. Tribnik, naduč. v Žrečah in g. F. Zupančič, šolski vodja v Skomarjah, odborniki.

Društvenina ostane kakor lani po 2 K. — Društvenemu predsedniku se je dala potnina v Celje 10 K. Poročevalec za „Učit. Tovariša“ in „Domovino“ ostane isti, določi pa se nov poročevalec za „Schul u. Lehrer Zeitung“. Delegatom za „Lehrerbundovo“ zborovanje se izvoli tovariš g. Pukmeister.

Prihodnje zborovanje bo v četrtek, 8. prosinca 1903. v Konjicah.

Politični pregled.

(Državni zbor.) V državnem zboru je še vedno vse pri starem. Niti za las se ni zboljšalo. Poskusili so zopet s konferencami za češko-nemško spravo, kar pa gotovo ne bo nič izdalo, ker Nemci ne odjenjajo od svojih krivičnih zahtev. Ministrski predsednik je zadnji čas zelo odločen, in vidi se, da stoji močnejše nego parlament. Kar se tiče nesrečne predloge za povišanje vojaštva je za nekaj časa morala iti rakom živžgat. Cesar je tudi Körberja odvezal od osem dnevnega roka glede izpeljavo te predloge. Gotovo je, da ta predloga ne prodre do prihodnjih naborov. Torej nekaj bolje se Körberju že godi, in skoraj gotovo je, da bo prejel parlament pal, ko sedanja vlada. Kar se pa tiče nas Jugoslovancev, pa ničesar ne slišimo. Mi smo pa zopet pozabljeni na Dunaju. Nemški listi sicer trdijo, če se uravna češko-nemško jezikovno vprašanje, da bodo potem tudi Jugoslovani zahtevali uravnajo jezikovnega vprašanja na jugu, a ravno ta trditev je nam nasprotna, že iz tega vzroka, ker ko bi se enkrat na severu jezikovno vprašanje rešilo, bi vlada ne hotela istega na jugu reševati, ker ve, koliko preglatvice ji dajejo ravno taka vprašanja in bi gotovo vse stvar spravila v deželni zbor, kjer bi bili navezani na milost in nemilost naših nasprotnikov. Zato pa odločno zahtevamo še enkrat, da se naši poslanci potegujejo za to, da se na jugu in severu ob enem razpravlja in uravnava to vprašanje.

(Ogrsko) Pretečeni teden bilo je na Ogrskem mnogo shodov zoper zvišanje civilne liste. Priredili so jih razni poslanci. Govorili so kar zoper krono in vse, kar je avstrijskega. Kar se v parlamentu godi, je tudi vredno vse pozornosti Avstrije na Ogrsko. Pri razpravi v zadevi Nessija, ki že traja čeli teden, se slišijo taki govori zoper dinastijo, da je joj. Seveda je čudno, da ogrska vlada niti najmanjših korakov ne stori zoper tako gonjo.

(Gonja proti Poljakom v Nemčiji) se Nemcem ne zdi še dovolj ostra. Nemški haka tisti zahtevajo še ostreje postopanje proti ubogim Poljakom. Zahtevajo, da ne sme izhajati noben list več v poljskem jeziku, in da se mora razpustiti vsako zborovanje, kjer se govori poljski. Tudi po cerkvah se ne sme več govoriti poljski. Tako se godi v kulturni (?) Nemčiji. Je pač vse eno, če je Slovan pod Turčijo ali pod Nemčijo. Povsod se mu enako godi, kajti Turk in Nemec imata eno in isto omiko.

(Srbija.) Srbsko novo ministrstvo ni nikakor prijazno Rusiji. Ruski časopisi so začeli mnogo pisati o novem ministrstvu. Govori se pa obenem, da tudi to ministrstvo pade, in

kralj je neki že v velikih zadregah. Kakor piše neki hrvatski list, se je bati punta.

(Vstaja v Macedoniji.) Iz Macedonije prihajajo žalostne vesti. Zma je letos taka da že dolgo ljudje take ne pomnijo. Vstaši, ki nimajo živeža so izdani po večjih krajih na milost in nemilost krvoločnim Turčinom. Ti jih koljejo, trpinčijo žene in dekleta onečašajo. Celo osemletne dekllice onečašajo. Sploh se tukaj ljudstvo tako trpinči, kakor se še v novem veku ni pripetilo. Toda za to je tudi trozveza slepa, ki dela mir v kulturni (?) Evropi. Res lep mir! To barbarstvo nam oskrunja kulturno dvajsetega stoletja.

(Vstaja v Afganistanu.) V Afganistanu se je pričela splošna vstaja zoper emira. Anglija se oborožuje in dannadan pomnožuje mejne čete. Ta vstaja nam gotovo prinese mnogo zanimivega a tudi resnega; to pa tembolj, ker se Rusija tudi oborožuje vsled ravno te vstaje. Lahko da pride tukaj tudi do rusko-angleškega spopadka.

Razne stvari.

(Ponarejalec dokumentov.) Bivši okrajni glavar Schlechta je bil dne 24. t. m. obsojen na pet let ječe pri dež sodišču v Pragi, ker je po narejal dokumente v dosegu plemstva.

(Velikanska sleparija.) Lastnika trgovine z žitom L. & J. Spitzer so vtaknili pod ključ. Osleparila sta stranke za 100000 kron.

(Nove poštna nakaznice) pridejo z novim letom v promet. Tudi poštna spremenice spreminijo svojo dosedanje obliko. Stare nakaznice in spremenice se lahko še rabijo ali pa do 31. decembra zamene v nove.

(Italijanska kraljica Helena) je povila zopet hčerko.

(Kri angleškega kralja Edvarda.) Neki angleški učenjak je preračunal, da je med vsemi 4056 kapljicami krvi, ki teče po žilah kralja Edvarda samo ena angleška, namreč tista ki jo ima po Margareti Tudorovi, soprogi Jakoba IV. škotskega. Dve kapljici ste francoski in sicer po Mariji Stuart, pet je škotskih po Jakobu IV. in grofu Darnley, soprogu kraljice Marije, osem kapljic je danskega porekla in vseh drugih 4040 je nemških. Ako torej Angleži navdušeno pojo „God save the king“, je to vse namenjeno eni edini kapljici njegove krvi.

(Ruska naprednost) Kakor javljajo ruski listi, je minister poljedelstva odredil ustanovitev višje dekliske poljedelske šole. Abiturientje bodo imele pravico na oskrbniška mesta pri državnih posestih in učiteljska mesta na srednjih poljedelskih šolah. Nov dokaz, kako barbarska Rusija prednjači v naprednosti zapadni Evropi.

(Veslovanska razstava in Nemci.) Kakor javlja ruski „Svjet“, so začeli velikomemski listi jako ostro pisati proti veslovanski razstavi, katero mislijo prirediti leta 1904 v Petrogradu. „Kreuzzeitung“ piše, da se bo ob tej priliki slovesno manifestirala veslovanska vzajemnost, in da bodo posebno Čehi porabili to priliko za demonstracije proti Nemcem. Ne čudimo se, da Nemcem ne ugaja ta razstava, in da bodo v svoji mržnji do Slovanov porabili gotovo vse svoj zaklad sovok in sumničelj, da bi jo pred svetom ozloglasili, pa naj vemo, da pes zavili, če mu stopimo na rep in veslovanska razstava bo ravno pokazala, da so tudi Slovani kulturni narod, da so se razvili do iste stopinje v vseh strokah, kakor njihovi sosedje, in kar je najvažnejše — da ne rabijo nemških kulturnoslov, da stoji trdno na svojih lastnih nogah. Pokazala bo, da se Nemci jako motijo, ako smatrajo Slovane za manj vreden narod, za otroka v povojih, ki rabi odgojiteljice Nemke, povedala jim bo, da so nam „Luft“, in to boli časti in blaga ljudne oboleže, zato pač cviliijo. — Pripomniti moramo, da so vsi predmeti za to razstavo carine prosti.

(Krupp, posestnik tovarnice na topove) je pred kratkim umrl v svoji vili v Essen na Nemškem. Zadel ga je kap. Nekateri listi pa pišejo, da se je usmrtil sam radi aramote, ki mu je pretela valed prestopkov proti pravosti, ki jih je menda doprinesel v Italiji. Krupp je bil najbogatejši tovarnar v Evropi in je zakladal skoro vse države na svetu svojimi topovi. Znamenita je tudi njegova naklonenost napram svojim delavcem, kajti nikjer niso razmere med gospodarjem in delavstvom tako lepo urejene, kakor v Essen. Krupp je zapustil celo svoje premoženje svoji ženi. Tovarnica bo še naprej delovala.

Loterijske številke.

Dunaj, 22. novembra 1902: 86, 41, 21, 12, 34.
Gradec, „ „ „ 9, 66, 67, 30, 40.

XII. izkaz za „Dijaški dom“ v Celju.

(Za „Dijaški dom“ v Celju) so nadalje prišli pri-
spevki: Sl. okrajni zastop v Smarju, 200 K; gg. Camernik
in Koštomaj nabrala pri Cvetko Golar-jevi odhodnici 8 K;
č. gosp. Jožef Horvat, župnik v pok. v Brežicah 200 K;
g. dr. Karl Vrečer, c. in kr. nadstani zdravnik v Gradcu,
drugi obrok kot ustanovo, 50 K; g. Jakob Kogej, not.
substitut v Mariboru prispevek vesele družbe v „Na-
rodnem domu“ zlasti stava gg. Reicher in Stadler 23 K;
Slavni okrajni zastop v Celju podpora l. 1902, 2000 K;
g. dr. Karlovšek-ova na volilnem shodu v „Nar. domu“
v Celju v veseli družbi celjskih rodoljubov nabrano
voto, 7 K; Sl. občina Cezanjevci, 10 K; gospod Leopold
Petovar, c. kr. poštar v Ivanjovcih, 5 K; gg. dr. Fran
Jankovič in Josip Druškovič v Kozjem nagrado za revid.
kozjanske hranilnice, 20 K; g. Neža Otavnik, veleposest-
nica v Gornji-Rečici, 2 K; „R.“, 40 K; Prebitek veselice
konjskih rodoljubov dne 14. septembra 1902, 300 K;
g. Fran Kral, c. kr. poštni asistent v Celju mesto venca
na grob svoje mamice, 10 K. Skupaj v tem izkazu 2875 K.

Zahvala.

Prigodom moje vpkokojitve me je imenoval slavni
občinski zastop St. Pavelski za častnega občana v pri-
znanje mojega 38-letnega delovanja na St. Pavelski šoli,
slavno „Savinjsko učiteljsko društvo“ pa me je izvolilo
za svojega častnega člana. O priliki izročitve častnih
diplom se mi je priredil sijajen banket in se mi je iz-
kazalo toliko simpatij, prijaznosti in naklonjenosti, da
se čutim dolžnega, izreči svojo najiskrenejšo zahvalo sl.
občinskemu zastopu St. Pavelskemu in sl. „savinjskemu
učiteljskemu društvu“ za častno odlikovanje, gg. slav-
nostima govornikoma, vlč. duhovščini in krajnemu šol.
svetu, preblagirodini N. Zanierjevi za požrtvovalen trud,
velečenenim damam in gospodom ter dragim bivšim
tovarišicam in tovarišem za vdeležbo in sploh vsem, ki
so se me spominjali ob tej meni nepozabni priliki.

V St. Pavlu ob Boljski, dne 24. novembra 1902.

Josip Vidic, nadučitelj v pok.

RAZGLAS.

Podpisani naznanja vrlim slovenskim kmetom,
da, ker drugi, Vam sovražni trgovci, dajo vedno
eznaniti, kako po ceni da prodajo blago, Vam jaz
kot vedno pravičen proti Vam, naznanjam, na-
mestu vsakega drugega oznanila, da Vam bom
prodajal svoje blago, ki ga imam veliko vsake vrste,
kar potrebuje kmet, po najnižji ceni, ako me
obiščete v polnem številu, tudi pod ceno! To
naj Vam bo dokaz spoštovanja do Vas, da Vam
ne bo treba iti k Vašim sovražnikom.

K obilnemu obisku vabi

Deziderij Sinkovič,
trgovec v Radgoni.

(497) 2-1

Sluga

varovalniški pisarni kot sluga in pri
trgovini, sedaj pri gospodi — želi
službo menjati.

(494) Ponudbe na upravnistvo našega lista. 2-2

Stroji za prirejanje
živinske krme

Stroji za rezanje piče s patentnim kolobarjem,
ki se jako lahko goni ter prihrani 40%, moči, rez-
nice za repo in krompir, mlinci za drobljenje, stroji
za parjenje živinske piče, prenosljive štedilne kot-
lene peči z emajliranim ali z
neemajliranim vložnim kot-
lom, stoječe ali vozeče, za ku-
hanje in parjenje živinske
krme, krompirja, za mnogo-
vrstne, kmetijske in gospo-
darake potrebe itd., nadalje
robkalnice za turšico, čistilne
mline za žito, trijere-stroje
za izbiranje, stiskalnice za
seno in slamo, z ročno gonjo
stoječe in vozeče.

Mlatilnice, geplje, jeklene pluge, valjarje,
brane

Najboljše sejalne stroje „AGRIKOLA“ (zi-
stem s potiskanjem kolesa) brez zamenjavalnih ko-
les za vsako seme, za gorate in dolinske kraje.

Samotvorne patentirane brizgalnice za uni-
čevanje sadnih škodljivcev in peronospor, izdelu-
jejo in razpošiljajo pod jamstvom v najnovejši,
prisanani najboljše konstrukciji.

Th. Mayfarth & Co.

c. kr. izključno priv. tovarne kmetijskih strojev, li-
varen in parnih fužin.

Dunaj, II/1, Taborsstrasse št. 71.

Odlikovane z nad 450 zlatimi, srebrnimi in bron-
* stimi svetinjami. *

Ilustrovani katalogi zastoj. — Iščejo se
zastopniki in prekupci. (424) 10-4

Dopisovanje tudi v slovenskem jeziku.

Za gostilno v „Narodnem domu“ v Konjicah

išče se
spreten krčmar.

Ponudbe do 15. grudnia t. l. na gospodarski
odsek „Čitalnice“. Pogoji se izvedo pri načel-
(428) niku odseka. 2-1

Zdravniška služba.

V občini Bizeljako pol. okraja Brežice se
bo oddala služba občinskega zdravnika, ki se
mora do 1. januarja 1903. nastopiti. Letna plača
1600 K; prosto stanovanje in posebna svota za
ogledovanje mrtvih po dogovoru. Zato se mora
opravljati: sanitetna služba v občini, brezplačno
lečenje ubogih in ogledovanje mrtvih. Znanje
slovenskega jezika, katoliška vera in avstrijsko
državljanstvo je neobhodno potrebno. (492) 2-1

Prošnje s prilogami: 1. krstni list, 2. domov-
nica, 3. spričevalo o nramnosti, 4. spričevalo okraj-
nega zdravnika o telesni sposobnosti za službo,
5. diplom ali poverjen prepis tega, 6. dokaz zmož-
nosti slovenskega jezika, se naj podpisane mu
uradu do 15. decembra 1902. predložijo.

Občinski urad Bizeljako, 22. novembra 1902.

Prijazno stanovanje

v Gaberjih št. 7 v I. nadstropju, obstoječe iz treh
sob, kuhinje s pritliklinami, je takoj za oddati.
(501) Natančnejša pojasnila v hiši. 3-1

MUDr. STANKO FULNECKY

bivši bolnišniški in rudniški zdravnik

naznanja svojo preselitev iz Št. Jurija v Gornjo
Radgono v posojilnični hiši na Gornjem Griesu,
kjer vsak dan pred in popoldne ordinuje in
(500) zobe plombira. 3-1

Izvrstno sveže mleko
in najfinejše čajno
sirovo maslo (Teabutter)

dobi se v Zgornjem Lanofu pri grajščaku
Avgust Sušnik-u. (499) 3-1

Mešane lase

kupuje vsako množino po najvišji cení JOS.
ERRATH v Mokronogu na Dolenjskem.
(449) 10-7

Trganje

v rokah in nogah preneha pri vsako-
mur v teku treh dni, kdor rabi
Antirheumin-mazilo. Cena
steklenici s točnim na-
vodilom in poštino,
ako se denar na-
prej pošlje
gld. 1.20.

Vse želodčne

bolezni, težko prebavo,
zlasti pri pomanjkanju teka,
riganju in drugih želodčnih slabostih, pri
krču in prenapetem želodcu, zaslinjenju, navalu
krvi v glavo ozdravlja

Kašelj

izgine po uporabi trpotčevega soka
in francoskega čaja. Cena sku-
paj s poštino, ako se de-
nar naprej pošlje 1 gld.
40 kr. Ako je ka-
šelj zastarel, se
jetreba dalje
ozdraviti

življenski balzam

„SALVATOR“

Čisti kri ter je brezpogojno najboljšo domače sredstvo za vsemogoče notranje
in zunanje boleti.

Pomada
iz lilij

za lice in roke. Solnč-
ne pege, zakažni črvi in
vse nečistoče izginejo z njeno
uporabo. Cena lončku s pridejanim
milom s poštino, ako se denar naprej
pošlje, 1 gld. 20 kr.

Cena ovoju 12 flašic 5 K, 24 flašic 9 K, brez poštine, ako

se denar pošlje naprej

FRANA RIEDL-a

„SALVATOR“-lekarni v

Varaždin (Hrvat-
ska.)

Epicarin.

Mast proti ozeb-
linam in vsakovrat-
nim ranam. Z njeno rabo
izgine srbečica v 24 urah, aše
s nadaljno uporabo izgine ozeblina.
Rane se brzo celijo z rabo te masti.
Cena lončku z navodilom in poštino, ako
se denar naprej pošlje, 80 kr.

Dr. Vit Červinka
distriktni in sodni zdravnik
v Braslovčah

bivši dolgoletni sekundarni zdravnik bolnišnice v
Pragi, Inomostu in Dunaju, ordinuje v Bra-
(482) slovčah hiš. 14

vsak dan od 8.—10. ure dop.,

v katerem času se zamore z njim zanesljivo govoriti.

Oddaja stavbe.

Stavba novega poslopja za učiteljska
stanovanja in priprava druge šolske sobe v
sedanjem šolskem poslopiju pri Sv. Katarini
nad Trbovljami odda se za skupno ceno
14016 K 1 v potom pismene ponudbe, toda
le enemu generalnemu podjetniku.

Stavbeni operat, obstoječ iz stavbnih
načrtov, stavbnega dovoljenja, stroškovnikov
in stavbnih pogojev, je razporejen v pisarni
krajnega šolskega sveta v Trbovljah in
c. kr. okraj. glavarstvu v Celju na vpogled.

Pismene ponudbe in 10 % varščina se
naj vpošljejo podpisanemu kraj. šol. svetu
najkasneje do 10. grudnia 1902.

Krajni šolski svet v Trbovljah,
dne 22. listopada 1902.

(493) 2-2

Načelnik: VODUŠEK.

Osle, za srpe in kose

priznana najboljšo blago, 100 kosov 8 K, en poštni
(169) zavoj z 15 kosi franko K 2.50 30-28

— razpošilja po povzetju —

J. RAZBORŠEK, Šmartno pri Litiji.

Železnato
vino

krepča
malokrvne,
nervozne in
slabotne osebe

LEKARJA
Piccoli-ja
v Ljubljani.
Dobiva se v lekarnahEdina zaloga na Kranjskem
LEKARNA PICCOLI
pri „Angelju“

Ljubljana, Dunajska cesta.

Politerska steklenica velja 2 K.

Zunanja naročila izvršuje lekarnar Gabrijel Piccoli
v Ljubljani točno, ako se mu pošlje znesek ali po poš-
nem povzetju. — Je v razprodaji v lekarnah v Celju,
(263) Mariboru itd., a K 2.40 steklenica. 10-5

Gostilna v Narodnem domu v Celju

odda se od 1. marca 1903. pod jako ugodnimi pogoji v najem.

Ponudbe sprejema do 15 decembra 1902. Posojilnica v Celju. 2-1

Patentovane

široke mlatilnice za gladko slamo.

Igraje lahek
tek.

Goni jo

1 konj ali

2 kravi

Garancija.

Izvrstna izvedba. ■ Nizka cena.

Zahtevajte prospekte zastoni od

(110) 12-10 tovarne strojev

PH. MAYFARTH & Co. Dunaj II.L.

Iščemo zastopnike in prekupce.

Učenec

z dobrim šolskim spričevalom se takoj sprejme v trgovino mešanega blaga.

(496) Ponudbe na upravnništvo tega lista. 4-1

Edina narodna steklarska trgovina

Fran Strupi

Celje, Graška cesta šte. 4, Celje.

Velika zaloga stekla, porcelana in kamenine.

Vsakovrstno v steklarsko stroko spadajoče blago, kakor svetilnice, zrcala, različni okvirji za podobe, šipe za okna itd. na debelo in na drobno.

Prevzete vse steklarskih del pri cerkvah in privatnih stavbah, katera se izvršujejo po najnižjih cenah.

Najlepši okraski in dekoracije, jako primerni predmeti za darila in srečolove.

Slavne javne zavode in privatnike opozarjam zlasti na svojo zalogo higijeničnih pljuvalnikov.

Postrežba točna in solidna!

Lepe debele zimske hruške

jabolka, suhe gobe, vsakovrsten fižol, sploh vse deželne pridelke

— kupi — (477) 4-3

Anton Kolenc, trgovec v Celju.

Trgovski učenec

zdrav in krepak, poštenih staršev najmanj 14 let star 3-3

●●● se sprejme takoj ●●●
v trgovino mešanega blaga pri JURIJ CE-ROVŠEK-u v Šmartnem nad Mozirjem.

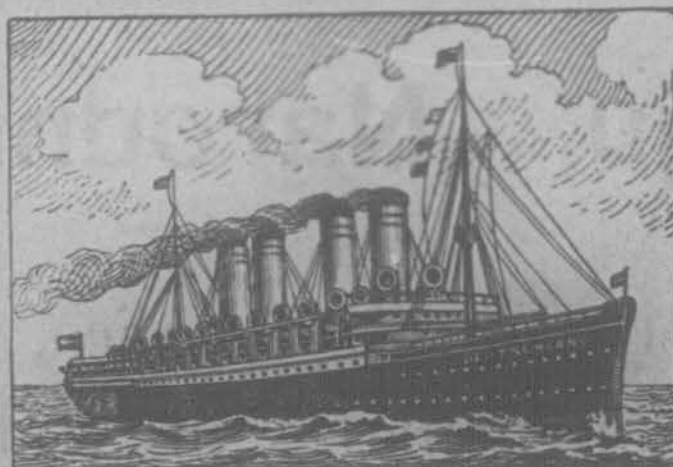
Iščem

koncipijenta.

Pogoji ugodni.

Dr. Ivan Šušteršič
advokat v Ljubljani.

(485) 3-3

Največje, najhitrejšje

ter najvarnejše vrste

velikanskih parnikov

ki vozijo na

AMERIKO Hamburg—New-York

(333) 43

le 6 dni.

Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in brezplačno, oblastveno potrjena.

Agentura Hamburg-Ameriške Linije

v Ljubljani, Marijin trg šte. 1 — nasproti Francišskanski cerkvi.

Trgovina z železnino „MERKUR“ PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta šte. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite železnine, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedelskega orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode, tehnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko železne trgovine spadajoče predmete.

— Tomaževa žlindra, najboljšje umetno gnojilo. —

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

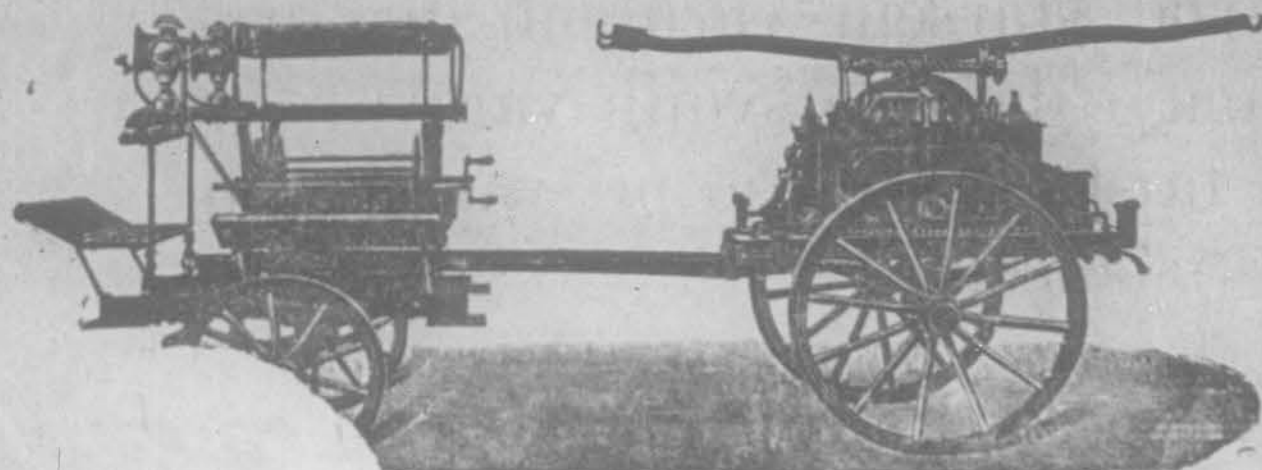
C. kr. priv. tovarna strojev, brigalnica, kmetijskih strojev, I. moravska mehanična tiskalnica
cevi in pasov

R. A. SMEKAL

v Cechu pri Prostjevu in Smihov-Praga.

Podružnica v Zagrebu, Frankop. ulica 9

priporoča slavnim gasilnim društvom, občinam in zasebnikom brigalnice vsake vrste, s patentom proti smrzlini in z priredbo, da tiste na obe strani vodo vlečejo in mečajo, parne brigalnice, s kojima zamoreta samo dva človeka opravljati delo — namča v teku treh dni — ter ne potrebujejo ispravljenega strojevodje; daje vse drugo gasilno orodje, čelade, pase, sekirice itd., kmetijske orodje in Peronospora-brigalnice. — Roba solidna, elegantna in ceno. Plačila po dogovoru.

Podružnica R. A. SMEKAL v Zagrebu.

(456) 50-9

Južno-štajerska hranilnica

✓ Celju, „Narodni dom“

za katero jamčijo okraji Sevnica, Gornji grad, Šo-
štanj, Vransko in Šmarje pri Jelšah za popolno
varnost vlog in za njihovo po pravilih določeno
obrestovanje do neomejene visokosti, obrestuje
hranilne vloge po 4% in pripisuje obresti polu-
letno h kapitalu, ter plačuje rentni davek hra-
nilnica sama in ga ne odteguje vlagateljem, tako
da dobé isti popolnoma nad 4% obresti letno.

Izposojuje
na zemljiško varnost
— **po 5%.** —

Hranilnica posluje s strankami vsak torek in
petek dopoldne.

Priporoča se ta zavod staršem, varuhom in kura-
torjem, da tam vlagajo denarje svojih varovancev
in oskrbovancev in taisto zahtevajo pri varstvenih
sodiščih.